

ಆಕಾಶ

■ ನಾಗೇಂದ್ರ ಚಕ್ರಗಿರಿ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಹಿಹತ್ತು

ಒಂದು ಇಳಿ ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತು. ಚಂದ್ರ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದ್ದ. ಸೂರ್ಯ ದಿನದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದು, ಆಗಸದಿಂದ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ದಟ್ಟನೆಯ ಕರಿ ಮೋಡಗಳು ಚಂದ್ರನನ್ನು ಮರೆ ಮಾಡಿದವು. ಚಂದ್ರ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಮೋಡಗಳ ಮರೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಚಂದ್ರನ ಪೇಚಾಟ ನೋಡಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ನಗು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತ 'ಚಂದ್ರ, ನಿನ್ನ ಕೈಲಿ ಮೋಡಗಳ ಸೆರೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಆಗ್ತಾನೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಬಲಹೀನತೆ ನೋಡಿದ್ರೆ ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನುತ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಅವಸ್ಥೆ ನೋಡಿದ್ರೆ ಬಹುಶಃ ರಾತ್ರಿ ಪಾಳೇನೂ ನಾನೇ ನೋಡೋಬೇಕೇನೋ ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತೆ' ಅಂತ ಸೂರ್ಯ ಜಂಬು ಕೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಿದ. ಚಂದ್ರನಿಗೆ ತುಂಬಾ ನಾಚಿಕೆ, ದುಃಖ ಆಯ್ತು. ಬಹುಶಃ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ 'ಗಣಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಾನು ಇದೇ ರೀತಿ ನಕ್ಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಈಗ ಈ ಶಿಕ್ಷೆಯಿರಬಹುದು' ಅನ್ನೊಂಡು, ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದುಬಿಟ್ಟ.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಆರಂಭಿಸಲು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ. ಚಂದ್ರ ಮನೆ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಮೋಡಗಳ ಆಟ ಇನ್ನೂ ಮುಗಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕಾಡಿದವರು ಈಗ ಸೂರ್ಯನನ್ನೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮೋಡಗಳ ದಂಡು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಮರೆಮಾಡಿಬಿಟ್ಟವು. ಸೂರ್ಯ ಕೋಪಗೊಂಡು ತನ್ನ ಪ್ರಖರ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಮೋಡಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ತೂರಿಸಲು ಹರಸಾಹಸ ಪಟ್ಟರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಪರಿಮಿತ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಆಟ ಮೋಡಗಳ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯ ವಿಜೃಂಭಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಷ್ಟೂ ಮೋಡಗಳು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಆವರಿಸಿ ಮಂಗಳಮಾಯ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟವು.

ಈಗ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಹಂಗಿಸುವ ಸರತಿ ಚಂದ್ರನದು. 'ಏನಣ್ಣಯ್ಯಾ, ರಾತ್ರಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಆಡಿಕೊಂಡೆ. ಬಲಹೀನ ಅದೂ ಇದೂ ಅಂತ ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದೆ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಕಥೆ ಏನು? ಯೆಕಪ್ಪಿತ್ ಮೋಡಗಳ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಯೂರಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲಾ'. ಅಂತ ಹೀಯಾಳಿಸಿದ. ಆದರೆ ಗಣಪತಿಯ ಹಳೇ ಪ್ರಕರಣ ನೆನೆದು ಹೆಚ್ಚು ನಗಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಮುಗುಳು ನಗೆ ಮರೆಮಾಚಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ತುಂಬ ಅವಮಾನವಾದಂತಾದರೂ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಯಿತು. ಚಂದ್ರನ ಮುಂದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಿದ 'ಹೌದು ಚಂದ್ರ, ನಿನ್ನ ನಾನು ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ ಹೀಯಾಳಿಸಿದೆ. ಇಂದು ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಯ್ತು. ನಾನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅಂತ ಅಹಂಕಾರ ಪಟ್ಟರೆ ಗರ್ವಭಂಗ ಖಚಿತ. ಎಂತೆಂತಹ ಮಹಾನುಭಾವರ ಗರ್ವಗಳೇ ಭಂಗವಾಗಿವೆ, ನಾನ್ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ. ಎಷ್ಟೇ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಗಳಾದರೂ ವಿನೀತರೂ, ನಿಗರ್ವಿಗಳೂ ಆಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಪಾಠ ಕಲಿತೆ. 'ಏನಗಿಂತ ಕಿರಿಯರಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಹಾನುಭಾವ ಬಸವಣ್ಣನವರ ನಾಡ್ಕುಡಿ ಮರೆಯಬಾರದು. ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಮನ್ನಿಸಿಬಿಡು ಚಂದ್ರ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ.

ಇರಲಿ ಬಿಡಣ್ಣ, ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಸರತಿ, ಇವತ್ತು ನಿಂದು. ಒಮ್ಮೆ ನೀನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅನ್ನಿಸಿದರೆ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಾನು. ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಹೀಗಲ್ಲವೇ? ಯಾರೂ ಜಂಬು ಕೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದಷ್ಟೇ ಅಂತ ಚಂದ್ರ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಗಗಹಿಸಿ ನಗುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. 'ಯಾರಪ್ಪಾ?' ಅಂತ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಿಬ್ಬರೂ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡಿದರು. ಮೋಡಗಳು ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೋಡಗಳು ಬೀಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದವು 'ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಗಳೂ

ಅಲ್ಲ, ಶ್ರೇಷ್ಠರೂ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನೀವೆಷ್ಟರವರು? ಕೋಟ್ಯಂತರ ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಆಶ್ರಯದಾತನಾದ ಆಕಾಶವನ್ನೇ ಮರೆಮಾಚಿ ಬಿಡುವ ಸಮರ್ಥರು ನಾವು'. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಿಬ್ಬರೂ ಪೆಚ್ಚು ಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜೋರಾಗಿ ಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗಿತು. ಹಗುರವಾಗಿ ಕೈಕೈ ಮಿಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ ಮೋಡಗಳು ಗಾಳಿಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಜೋರಾಗಿ ನೂಕಲ್ಪಟ್ಟು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದವು. 'ಅಯ್ಯೋ, ಅಮ್ಮಾ' ಅಂತ ಆರ್ಭಟಿಸುತ್ತಾ ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಕರಗಿ, ನೀರಾಗಿ, ಮಳೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯತೊಡಗಿದವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮೋಡಗಳೆಲ್ಲ ಮಳೆಯಾಗಿ ಸುರಿದು ಮಾಯವಾದವು. ಅಳಿದುಳಿದ ಮೋಡಗಳು ಎತ್ತೆತ್ತಲೋ ಚದುರಿಹೋದವು.

ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಪ್ರಕಾಶ ಬೀರತೊಡಗಿದ. ಚಂದ್ರನೂ ನಗುತ್ತ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಕೈಬೀಸಿ ವಿದಾಯ ಹೇಳಿ ಮನೆ ಸೇರಿದ.

ಆಗ ಆಕಾಶ ಗಂಭೀರ ದನಿಯಿಂದ ಹೇಳಿತು "ಈ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನನ್ನ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವುದು. ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಮೊದಲಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಕಾಶಕಾಯಗಳು, ಜೊತೆಗೆ ಈ ಮೋಡಗಳೂ ಸಹ. ಆದರೆ ನಾನ್ಯಾವತ್ತೂ ನಾನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅಂತ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ, ಯಾರನ್ನೂ ಹೀಯಾಳಿಸಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ 'ಶ್ರೇಷ್ಠ' ಅಂದಿದ್ದರೆ ಅದು ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ, ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿ, ಅನಂತ ಚೇತನ ಭಗವಂತ ಮಾತ್ರ. ಅವನ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕಿರಿಯರೇ"

ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಮೋಡಗಳಾದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದರು.